הלכה טו: הלכה טו: בד ג מיי' פ"ג מהלכות בית הבחירה הלכה יד: בה ד מיי' פ"ה מהלכות

בו ה מיי׳ פ"ג מהלכות בית

הבחירה הלי טו: בז ו מיי פ"ב מהלכות בית

מוסף רש"י

. לבזבזין. שפה לשלחן סביב.

לא שנו. הך דקתני ניפויו מבטלו. אלא בכלי

אכסלגום. בעני אכסלגום

בין של בנין היו נמדדות בבינונית שהיא אמה בת ששה

טפחים והיא קרויה בינונית

מפני שיש בת חמשה קטנה הימנה, והיא אמת יסוד

סובב ואמת הקרנות ואמת

כדמתר בתנסות מהסף קרם ואלה מדוח המובח באמות אמה אמה וטופח וגו' ויש גדולה הימנה חלי אלבע כדתניא בפסמים (דף פו.)

שתי אמות היו בשושן הבירה אחת יתירה על של

משה חלי אלבע, שתי אמות

ב' מקלות עשוין למדוד נהן האמות, שושן הבירה

כהן המתות, שושן הפירה מוקום הוא על חומת שער מורחי של הר הבית ושושן הבירה מנורים בל הר בבין נחובה מנורים בנין. בנון ממות הקרשים הריביות אמות בלים. בנון ממות המרון בלים. בנון ממות המרון בלים החיביות אמות המרון בלים החיביות הבית המוכחת והשלתן ביינוניות.

באמה בת ו' בינונית לכל אדם

יש גדולה ממנה כדאמר

בכילד לולין (פסחים פו.)

שתי לתות היו בשושו הבירה

חצי אצבע ואחת יחירה עליה

מציר ומלח

חלי אלבע נמלאת יתירה על של משה אלבע (עירובין ד:). באמות אמה אמה רטופה. באמות קטנות בת חמשה שיש באמה בת ו' בינונית אמה וטפח מאלו

•(.T DO)

יבוע של מזבח

שלינו משוב כ"כ וחגיגה כו:

תמידין ומוספין הלכה

א) ל"ל ומקלעותיו, ב) ברכות

ם) כ"ל ומקנעותיו, כ) כרכות נה. ע"ש חגיגה כו., ג) [שבת סג: וש"ל], ד) לעיל עב. וש"ג, ד) [כלים פי"ז מ"י ערובין ד: סוכה ה: ו:], ו) לזו הס"ד אח"כ ד"ה לא כו' קנים הס"ד אח"כ ד"ה ומגביה. ל"ה. ו) הוהב הס"ד אח"כ ד" מח"ד אח"ר ד"ה באמום אמה ה וטופח על אותה אמה בכלי וצע"קן, ע) אלא אשולחן. ל"ק, י) נ"ב קשה אפילו למ"ד בדף פ"ז: שלחן מקדש י"ב טפחים למעלה וגבהו אמה שפחים לנועמה הגפהו ממה וחלי ונהי דאמה בח ששה פש לה חלי אמה וק"ו למ"ד ט"ו טפחים י"ל היינו אליבא דמ"ד גובה המערכה דלחם ומ"ש סניפין דנקט ע"כ. ועיין . רש״ק, **כ**) ד״ו שייך לקמן קודם

תורה אור השלם 1. הַמִּוְבֵּחַ עֵץ שָׁלוֹשׁ אַמּוֹת גָבהַ וְאָרְכּוֹ שְׁתִּיִם אַמּוֹת וּמִקְצעוֹתָיו לוֹ וְאָרְכּּוֹ וְקִירֹתָיו עֵץ וַיְדָבּר אֵלִי זָה

ד"ה תנן התם. ל"ק, ל) להניח. ל"ק, מ) כל פיי זה איי להדיא

בתוס' דכלים ב"מ ספ"ו],

הַשָּׁלְחָן אֲשֶׁר לְפִנֵי ייָ: יחזקאל מא כב יחוקאל מא כב 2. ועשית קערתיו וכפתייו קשותיו ומנקקיני אשר אקם: שמת כה כט אקם: שמת כה כט 3. ואלה מדות המובה בר ואלה מדות המובה ותיק האמה ואמה רחב וגבולה אל שפתה סביב וגבולה אל שפתה סביב זרת האחר וזה גב המזבח: יחזקאל מג יג

הגהות הב״ח

(b) רש"י ד"ה קשומיו וכו' ולא מפי השמועה נ"ב אלא מגופיה דקרא וק"ל: (3) ר"ה ד"ה באמות אמה:

שימה מקובצת 6) לבזבזיו וכצ"ל לקמן: כן שלחנו מכפר בהכנסת אורחים. הרגמ"ה: גן דחי עלייהו שבת: דן בכי האי שיעורא בלילה וחצי יום שלא יהיו הקנים לא מיעפש. הרגמ"ה: סֹ כיצד הוא עושה: ו] שלחן ובמוצאי: ו) טהרו גב השלחן שבמקדש היה של זהב ולא מעפש. הרגמיה: d] לבובויו: טן פרוסה לעני הסייד: יו) סניפין וקנים הסייד: יו) שבת ואעי"ג: יכן שלחן ידן מתיכת אמה עד תיכת מדות בסייא הכל נמחקים טו) טפח דהיינו: טו) דאמייייי . היה של זהב ולא מעפש. **טו**] טפח דהיינו : **טו**] דאמותיו

אמה וטפח:

ארון

ה] לבובוין. שפה סביב לשולחן והיא מסגרת: וכי תימא עלי שיטין. דשולחן חשיבי ולא בטלי ולא מקבלי טומאה אגב ליפוי אי לאו דמגביהין אותן: לא שנו. דגבי חיפן בשייש דאזלינן בתר ניפוי

שהיה מרובע: שולחנו של אדם מכפר עליו. דנותן פרוסה מן לאורחים: מנא הני מילי. דעבדינן סניפין ']: דפוסין. שנערך ונילוש ונאפה בהן כדחמר בריש פירקין [לד.]: קשותיו אלו סניפיו. מריבויים דהרם. לישנה אחרינא שמקשה הלחם ומחזקו שלא ישבר ולא מפי השמועה (4): מנקיות אלו הקנים. שמנקין הלחם מעיפוש: שמסככין בהן את הלחס. שעל הלחם מסככין הקנים בין מלה למבירמה: לא מידור ההגים כו' ואי ס"ד סידור קנים דאורייםא. כדמפקת לעיל: אמאי לא דחי שבת. יאן דאף על גב דאין שבות במקדש האי טלטול לאו משום שבות הוא אלא דמיחזי כבונה וסותר: אפשר. דלא דחי עלייהו שבת: דעעמה מהי. משוי להו להנים משום עיפוש: בכי האי שיעורא. ששומטן מערב שבת ערבית ולמחר בחלי היום מסלהו ומסדר אחרים בלא קנים ולמולאי שבת מסדר הקנים בכי האי שיעורא דהוי חלי יום לזו וחלי יום לזוי) לא מיעפשה: כדתניא. דלמולאי שבת מסדר קנים ומגביה ראשה של חלה השניה ונותן שלשה קנים על התחתונה אחת מכאן ואחת מכאן ואחת באמצע וכן על השנית בין לחם ללחם: ארבעה חלות. אמלעיות לכל סדר לריכות שלשה קנים תחת כל אחת ואחת הרי י"ב קנים והעליונה אין לריך אלא שני קנים לפי שאין משרי עליה שיכבידנה על שלמטה הימנה: על טהרו של שלחן. יבן ולא מיעפש: בבינוניות. של ששה טפחים. ולקתן [נח.] מפרש לה אמאי קרי לה בינונית משום דאיכא דבלירא ואיכא דטפיא: חוד ממוכח הוהב. שהיה אמה על אמה והקרן של מזבח העולה שהיו לו לארבע פינותיו ארבע אבנים של אמה גובה ואמה על אמה עובי ואותה אמה היתה באמה בת חמש טפחים ולקמן [ע"ב] מפרש אי דגובה אי דאורך ורוחב (כ): יג] היסוד והסובב. של מזבח העולה. וכולהו מפרש לקמן [שס]: אמת בנין. כגון חומת

הבית ומזבח העולה: אמת כלים.

תהא לריך להוסיף טפח מין דהוה

בת חמש שחסירה טפח מאמה בינונית): מדות המובח. מזכח

ושולחן ומזבח הזהב יו:

יר] (אמה וטופח על אותה אמה

בלי אבסדגום. עם מקום דנפרק דם חטאת (זנחים דף זה) מייתי לה גבי עורות ים: שאני שולחן דרחמנא קרייה עץ. תימה דבסוף חומר בקודש (חגיגה דף כו:) תכן כל הכלים שהיו במקדש טעונין אלא בכלי עץ אכסלגוס דלא חשיב כמסמס: **מקלעוסיו לו.** טבילה חוץ ממזבח הוהב והמובח הלחושת מפני שהן כקרקע דברי רבי אליעזר וחכמים אומרים מפני

שהן מלופין ומפרש בגמרא וחכמים מטמאין מפני שהן מלופין והשתא מה בכך הא רחמנא קרייה נמי למזבח עד דכתיב והמזבח עד שלש אמות ועוד קשה דהכא משמע דליפוי לא בטל גבי שולחן ודולבקי היכא דלא שייר כלום ולאידך לישנא קאמר התם דחכמים לדברי רבי אליעזר האמרי ליה מאי דעתיך דמטהרת להו מטעם קרקע ולא מטעם עץ משום דמלופין מבטל בטיל ליפויין גבייהו ויש לך לטהר מטעם עד וי"ל דהא דכתיב המזבח עך לאו אמובח קאי אלא כדמתרגם יונתן פתורא דלקבל מדבחא ואידך לישנא סבר דאפילו לא קאי שי אשולחן מ״מ מדאפקיה לשולחן בלשון מזבח שמע מינה דמזבח נמי בטל ליפויו כליפוי השולחן אי נמי היינו טעמא דבטל ליפוי גבייהו כדמפרש התם טעמא דמתניתין דלא בעי טבילה מובח הנחשת דכתיב מובח אדמה מזבח הזהב דכתיב המנורה והמזבחות

מדאיתקיש מזכחות זו לזו: המובח עץ שלש אמות. אין שיעור זה לא למזבח ולא לשולחן ושמא זה היה גובהן של סניפין ": שלחנו מכפר עדיו. דגדולה לגימא (סנהדרין דף כג:): י לאורבו של שולחן. על הרלפה

היה מניחו לאורך השולחן דעל השולחן לא היה מקום פנוי ל למדוד הקנים לאורכן:

קשותיו אלו סניפין. לר' יוסי קשה מה ידרוש כדפרישית לעיל (דף נו: ושם ד"ה לא): לא סידור הקנים כו'. ואף על גב דחין שבות במקדש החי טלטול לאו משום שבות הוא אלא משום דמיחזי כבונה וסותר כך פירש בקונטרס ולא משמע כן הכלים (שבת דף קכג: ושם) דאמר קנים הודם התרת כלים נשנו משמע דליכא אלא איסור בעלמא ואשכחן נמי שבות דאסרו במקדש כגון ניר העליון שמא יתקע נגר המונח בפ' בתרא דעירובין (דף קב. ושס): **תנן** התם ר' מאיר

אומר בו'. משנה היא במסכת כלים פרק כל [כלי] בעלי בתים: באמות אמה אמה ומופח. פירוש מ) מדת המובח יהיה

באותן אמות שאמה בינונית תחזיק

מהן אמה וטפח:

וא"ל לא שנא צפוי כו' והכא נמי האי שלחן דמקדש אע"ג דצפוי אינו קבוע ליבטל עצו ולטמא משום צפוי: בכלי

6 לבזבזין או בשלא חיפה את לבזבזין ואמר ליה אלא שנא ציפוי טומד ולא שנא ציפוי שאינו עומד לא שנא חיפה את לבזבזין ולא שנא לא חיפה לבזבזין וכי תימא עצי שימים חשיבי ולא במלי הניחא לריש לקיש דאמר לא שנו אלא בכלי אכסלגום הבאים ממדינת הים אבל כלי מסמם חשיבי ולא במלי שפיר אלא לרבי יוחגן ידאמר כלי מסמם נמי במלי מאי איכא למימר שאני שולחן דרחמנא קרייה עץ שנאמר יהמזבח עץ שלש אמות גבוה ארכו שתים אמות ^הומקצעות לו וארכו וקירותיו עץ וידבר אלי זה השולחן אשר לפני ה' פתח במזבח וסיים בשולחן ר' יוחנן ור' אלעזר דאמרי תרוייהו בזמן שבית המקדש קיים מזבח מכפר על אדם ועכשיו שאין בית המקדש קיים שולחנו כּו של אדם מכפר עליו: ארבע סניפין של זהב היו שם [וכו']: מנא הני מילי אמר רב קטינא אמר קרא יועשית קערותיו וכפותיו וקשותיו ומנקיותיו יקערותיו אלו דפוסין כפותיו אלו בזיכין קשותיו אלו סניפין ומנקיותיו אלו קנים אשר יסך בהן שמסככין בהן את הלחם מותיב רבא לא סידור הקנים ולא נטילתן דוחות את השבת ואי סלקא דעתך דאורייתא אמאי אין דוחות את השבת ייהדר אמר רבא לאו מילתא הוא דאמרי דתנן כלל אמר רבי עקיבא כל מלאכה שאפשר לה לעשותה מערב שבת אינו דוחה את השבת והני נמי אפשר דלא דחי יו שבת עלייהו מעמא מאי דלא ליעפש לחם יו בכי האי שיעורא לא מיעפש כדתניא יכיצד יו נכנם מערב שבת ושמטן ומניחן לארכו של שולחן יו ומוצאי שבת נכנס מגביה ראשיה של חלה ומכנים קנה תחתיה וחוזר ומגביה ראשיה של חלה ומכנים קנה תחתיה הארבעה חלות צריכות שלשה שלשה קנים העליונה אינה צריכה אלא שנים לפי שאין עליה משאוי התחתונה אינה צריכה כל עיקר לפי שמונחת על מהרו יו של שולחן יתנן התם רבי מאיר אומר כל אמות שהיו י במקדש בינוניות חוץ ממזבח הזהב והקרן והסובב והיסוד רבי יהודה אומר יאמת בנין ששה מפחים ושל כלים חמשה אמר רבי יוחנן ושניהם מקרא אחד דרשו יואלה

מדות המזבח באמות אמה אמה ומופח

העולה: באמום אמה אמה וטופת. באמות בינוניות יהא אמה אמה וטפח דאמותיו בין והן בשל חמש דהויא לה של ששה אמה וטפח באלו:

וחיק

ריש לקיש מרי יותון האי חיפן בשיש בצפוי עומד במסמר בטל העץ או אפילו בצפוי שאינו עומד נמי בטל: בשחיפה הצפוי לבזבוי השלחן בטל העץ. ולטמא משום צפרי. בכלי בקי ששמו אברי אבט לגוס שאין בקי כלי כדי יקרין כ"ב אבל כלי בסוי סטוס טץ יקר הרבה חשיב ביטלי אף עצי שטים נמי לא בטלי: מאי איכא למימר. לא בטלי: מאי איכא למימר. צפרי שאני שלחן אע"ג שלחן אע"ג שלחן אע"ג דמצופה החמנא קרייה עץ דמצופה החמנא קרייה עץ אוד הרמירה עץ אוד הרמירה עץ אוד הרמירה בי ולא בטיל עצו המזבח עץ וכר: שלתנו מכפר. להכנסת אורחין: מפוצלין מראשיתן. בראש כל לחם ולחם כדי שיהו סומכין בהן את הלחם והקנים מונחין ראשיהן על גבי אותן הפצולין: וכ"ח קנים היו. לב" הסדרים: ומפסש בגמרא מי יידין קלחד ה זה]. ארבע חלות צריכין שלשה שלשה קנים והעליונה ב" בלבד כר. וכל קנה היה כחצי קנה מבוקע וחלול כדי שלא יהא לו כובד מפני שהוא של זהב. ונותן לארכו של שלחן על גבי הרצפה מפני שכל הכלים שהיו במקדש על גבי

רבינו גרשום

יהן, ארבע דורות איריך שלשה שלשה קנים והעירות: ב"בכד כיר, וכל קנה זיהי הוציק קנה מבקער היולר כדי שלא ידא לדי בל הציחים אירים המעודה ביכבד כיר. וכל קנה זיהי הוציק קנה מבקער המוספין אירים של אירים לבירון לאוכר של בירון? 2 (נותנין להת המנים כננסין ב" נותנין להת נוכניין ב" נותנין להת וכנייהן אותו להם מביר של אותו של זהב עד שיקטירו את הבירין: ואי ס"ד ראורייתא כיון דנפקי מקראי אמאר אין דוחין את השבת: דיקנים טעמא ולא מיעפש לה מביר של אותו של זהב עד שיקטירו את הבירין: ואי ס"ד ראורייתא כיון דנפקי מקראי אמאר אין דוחין את השבת: דיקנים טעמאר ולא מיעפש לא את הישון ואינו דוחה את השבת: ארבעה חלות. משנה: העליונה. (הששית החתיה) שהששית מנותת עליהן אינה צריכה אלא ב" קנים לא מיעם של איהיו שם הקנים לא משור החלה אתה: טרות לה ב"ל של זהב ולא של זהב ולא ב"קנים לפני שאין עליה לה בינונית לפי שיש קטנה מכנה וחתיה שהוא כאותה של בת ששה: משנה בלומר אמה שצריך להוסיף לה טפח קודם שההא כאותה של בת ששה:

ל) אולי צ"ל וקשיא דתיפוק לי כו'. ב) מתיבת נותנין עד תיבת את הבזיכין שייך למתני׳ דלקמן (דף צ"ט ע"ב).

וחיק